

Jaroslav Kolůch

Pod jednou peřinou

Občas se osudy zcela nečekaným způsobem protnou, a dva lidé - muž a žena - se po narozeninové párty společně ocitnou v až na pár kusů nábytku vystěhovaném bytě.

„Omluv ten nepořádek. Stěhuju se a nepočítal jsem s návštěvou.“

„V pohodě. Jsem ráda, že mám kde přespat.“

„Zbyla mi tu ale už jenom jedna peřina.“

„A máš tu aspoň čisté tričko?“

„Jedno tu mám.“

„Dík.“

V tričku a spodním prádle vklouzli do manželské postele pod jednu peřinu.

„Jsem vdaná.“

„Já vím... Máš výčitky?“

„Proč? Neděláme nic špatného.“

„To je pravda.“

Přitulila se a položila mu hlavu na rameno. „Jsem dnes nějaká *nevytancovaná*.“

Pochopil a utrápeně vzdychl. „Víš, jsem v těchhle věcech trochu chladnější.“

„Co tím myslíš?“

„Prostě sex mi už nějaký čas nic neříká. Nejsem z toho nadšený, ale je to tak.“

„Aha, zajímavé. To jako že si s tebou můžu dělat, co chci, a s tebou to nic nedělá?“

Zasmál se. „Tak nějak.“

Hladili se. A jemu naskakovaly myšlenky jedna za druhou. Krásná, chytrá, vtipná... A vdaná... Užít si a jít domů k rodině - to je oč tu běží. Důležité si to uvědomit a nepouštět city na špacír. Dnešek se nestal, ať se stane cokoli.

„Máš studené ruce.“

„Říkal jsem ti, že jsem chladný. Zato ty hřeješ jak kamna.“

„A divíš se?“

Neodpověděl a dál odebíral teplo ze sálajícího ženského těla, které se proplétalo s tím jeho. Po chvíli i jeho ruce hřály.

„Můžu tě škrábat na zádech? *Pořádně?*“ zeptala se.

„Jo, to by se mi mohlo líbit,“ odpověděl a i on zaryl nehty do jejích zád.

Trhla sebou. „Ty vole, ty mě néé!“ vykřikla tónem, který je oba rozesmál. „Mluvím vulgárně, promiň.“

„V pohodě. To do postele patří.“

„Ty jsi ale slušný kluk,“ namítla.

„Někdy až moc.“

Jejich těla se znovu propletla. Cítil zrychlující se tep jejího srdce. Vzrušivé vzdechy mu daly najevo, že má pokračovat.

Slastně vydechla. „Tohle jsem potřebovala,“ odvalila se na stranu. Přisunul se k ní a hladil ji. Podívala se na něj. „Beru ten dnešek pouze jako *přátelskou* pomoc. Ty taky, že jo?“

„Jasně. Taková naše soukromá RVHP.“

Usmála se. „Děkuju... Ráno budu asi spěchat.“

„Já vím.“

Když se ráno vzbudil, byla pryč. Běžela nejspíš pro děti k babičce, nebo jinam. Nechtěl to vědět. Přesto na ni celý den myslel. Myslel na ženu, která u něj nikdy nebyla, protože dnešek se nikdy nestal.

Postel a peřinu naložil s poslední stěhovací várkou.